

Прес-реліз

«Владний конфлікт в Україні: погляд з точки зору стратегії розвитку країни»

Однією з характерних рис минулого політичного сезону можна без перебільшення вважати своєрідний стан **багатоконфліктності**, коли практично всі основні політичні гравці конфліктують один з одним майже по всіх питаннях політичного та соціально-економічного розвитку країни. Така багато конфліктність сьогодні привела до того, що держава як інститут сьогодні де-факто не може працювати на перспективу, тобто реалізовувати певну стратегію.

Надзвичайна гострота політичного протистояння не тільки відсуває на другий план вирішення стратегічних проблем розвитку країни, але й також унеможливорює змістовні та конструктивні дискусії щодо найбільш болючих питань. За таких умов втрачається динаміка розвитку країни, оскільки сама держава швидко втрачає можливість виконувати свої базові функції. Тому сьогодні слід звернути увагу саме на механізми та ефективність функціонування влади, оскільки саме від цього залежить вирішення конкретних соціально-економічних проблем.

Однією з ключових проблем, яка робить неможливим прийняття та реалізацію не тільки стратегічних, а також й поточних рішень, є конфліктний характер стосунків між Президентом та Урядом. Складається ситуація, коли Президент досить активно намагається коригувати соціально-економічну політику Уряду, використовуючи такі інструменти, як Укази, рішення РНБО, зупинення дій Постанов Кабміну, тощо. При цьому Президент досить часто заходить на поле Уряду, тоді як останній практично не зробив жодного кроку в напрямку обмеження владних повноважень Президента.

Безумовно не можна ставити під сумнів право Президента пропонувати своє бачення пріоритетності вирішення тих чи інших проблем, вносити законодавчі пропозиції, втручатись в політичну ситуацію за умови виникнення реальних загроз загальнонаціонального характеру. Разом з тим, сьогодні можна й необхідно говорити про загострення проблеми розподілу владних повноважень виконавчого характеру, яка виникла після останнього внесення змін до Конституції України.

Сьогодні можна констатувати, що активізація дій Президента на виконавчому полі фактично означає наступне:

- по-перше, обмеження можливостей Уряду виконувати свої функції, які притаманні виконавчій гілці влади;
- по-друге, формування досить специфічної президентсько-виконавчої вертикалі, яка фактично конкурує з Урядом.

За таких умов, відбувається послаблення не тільки інституту Уряду з усіма відповідними наслідками, але й інституту Президента та, фактично знімається відповідальність з виконавчої влади за якість та ефективність економічної політики, але при цьому таку відповідальність не перебирає на себе Президент. Але найбільш вагомий наслідок полягає в тому, що він фактично блокує можливості прийняття та реалізації стратегічних рішень стосовно інституційних та структурних реформ в країні.